

## DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.324/2014/12. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. M. V. (címe) pártfogó ügyvéd által képviselt felperes neve (címe) felperesnek, az Országos Bírósági Hivatal Elnöki Titkárság Jogi Képviselési Osztálya (címe) által képviselt Miskolci Törvényszék (címe) alperessel szemben bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 6.P.20.051/2013/38. számú ítélete ellen a felperes részéről 40. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy térítse meg az államnak - az illetékes állami adóhatóság felhívására az abban megjelölt módon és határidőn belül - 15 200 (tizenötezer-kétszáz) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

A felperes pártfogó ügyvédjének a díját az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes 2000. november hó 29. napján a Miskolci Városi Bíróság előtt polgári pert kezdeményezett **D. S.** és társa (utóbb társai) alperesekkel szemben, mely a 29.P.25.576/2000. ügyszám alatt volt folyamatban. A perhez utóbb egyesítésre került a felperes által **dr. Cs. A.** alperessel szemben a Miskolci Városi Bíróság előtt 2003. január hó 31. napján a P.20.428/2003. szám alatt indított per. A perben másodfokú bírósággént a Borsod-Abaúj Zemplén Megyei Bíróság járt el.

A 2000. november hó 29. napja folyamatban lévő perben a Miskolci Városi Bíróság a 2006. november hó 2. napján kelt 157-I. sorszám alatti végzésével írásban felhívta a felperest, „hogy az egyes alperesekkel szemben eddig több formában előterjesztett kereseti kérelmeit illetve perköltségigényét pontosan és határozott formában összesítse írásban 8

napon belül 7 egyező példányban, de legkésőbb a kitűzött tárgyalási határnapon szóban terjessze elő". A végzés a bíróság részéről 2006. november hó 6. napján postára adásra került, a posta a kézbesítést másnap megkísérelte, ám az a felperes távolléte miatt eredménytelen maradt. A posta által hátrahagyott értesítést követően a felperes a végzést 2006. november hó 15. napján vette át. A per következő tárgyalási napjára 2006. november hó 16. napján került sor, melyen a jogi képviselő nélkül eljáró felperes személyesen jelen volt. A tárgyaláson a bíróság a felperes hosszas és részletes meghallgatásával megkísérelte a 157-I. szám alatti végzésben közölt felhívás teljesítését, mely nem vezetett maradéktalanul eredményre. A felperes a nyilatkozata során hivatkozott arra, hogy „én a tegnapi napon kaptam meg a bíróság 157. sorszámú felhívását, ennyi idő alatt nem volt lehetőségem arra, hogy ezeket az igényeket pontosan rögzítsem, és nem is tudtam, hogy mi lesz a bíróságnak a pontos igénye" (159. szám alatti jegyzőkönyv 4. oldala).

A bíróság az adott tárgyalást új tárgyalási határnap kitűzése nélkül elhalasztotta, a tárgyalás elhalasztásáról rendelkező végzésében pedig rögzítette, hogy: „a bíróság külön végzésben dönt a felperes pártfogó ügyvéd kirendelése iránti kérelméről, és ennek függvényében a felperes, illetőleg a pártfogó ügyvédje felé a kereseti kérelem pontosítása iránti felhívás intézéséről". Utóbb a bíróság a 2007. június hó 11. napján kelt 176. sorszám alatti végzésében gyakorlatilag megismételte a 157-I. sorszám alatti végzés szerinti felhívását azt részletezve, és annak teljesítésére 15 napos határidőt tűzve. A felperes ezen felhívásnak a 2007. július hó 16. napján érkeztetett 179. sorszám alatti előkészítő iratában eleget tett, majd a 2007. augusztus hó 30. napi tárgyaláson (188. szám alatti jegyzőkönyv) további pontosító nyilatkozatot terjesztett elő. Az elsőfokú bíróság 2007. október hó 16. napján rekesztette be a tárgyalást, és hozott elsőfokú ítéletet a 200. sorszám alatt.

A Miskolci Városi Bíróság előtt folyamatban volt, és az 1990. évi XCIII. törvény 62. §-ának (1) bekezdés b) pontja szerint tárgyi illetékfeljegyzési jog hatálya alá tartozó perben a bíróság a 2001. február hó 5. napján kelt 3-II. sorszám alatti végzésével a felperes részére személyes költségmentességet engedélyezett, majd a 2001. március hó 29. napján kelt 10. sorszám alatti végzésével (melyet utóbb a Borsod-Abaúj Zemplén Megyei Bíróság a Pfv.21.139/2001/2. számú végzésével helybenhagyott e vonatkozásban) a felperes részére engedélyezett költségmentességet megvonta. A bíróság 2006. január hó 27. napján a 111. sorszám alatti végzésével a felperes részére (az időközben megváltozott körülményeire figyelemmel) ismételten személyes költségmentességet engedélyezett, mely költségmentesség hatálya a per későbbi teljes szakában fennállt.

A felperes a perben annak megindításától a 2006. november hó 16. napján megtartott tárgyalásig (159. sorszám alatti tárgyalási jegyzőkönyv) személyesen, jogi képviselő nélkül járt el. A 2006. november hó 16. napján megtartott tárgyaláson pártfogó ügyvéd kirendelése iránti kérelmet terjesztett elő, hivatkozva arra, hogy a bíróság keresetpontosításra vonatkozó felhívásának a jogban való jártassága hiányában nem tud megfelelően eleget tenni, a felhívásban foglaltakat a kirendelendő pártfogó ügyvéd segítségével kívánja teljesíteni. A tárgyalás elhalasztását követően az elsőfokú bíróság a 160-I. sorszám alatti végzésével a felperes pártfogó ügyvéd kirendelése iránti kérelmét elutasította. Végzésének indokolásában a Pp. 84. §-ának (1) bekezdését és a 87. §-ának

(1) bekezdését idézve rögzítette, hogy a vonatkozó jogszabályi környezet alapján a pártfogó ügyvéd kirendelésére a költségmentességben részesített félnek nincs alanyi joga. Ezzel szemben a kérelem elbírálásakor a bíróságnak figyelemmel kell lennie a jogvita jellegére, annak bonyolultságára, illetőleg a fél személyében rejlő körülményekre. Ez utóbbi körben pedig rögzítette, hogy noha a perbeli jogvita nehezebb megítélésűnek tekintendő, azonban a felperes személyes eljárását, és ezen belül a per folyamán megtett nyilatkozatait, előterjesztett kérelmeit, beadványait, az azokban előterjesztett jogszabályi hivatkozásokat értékelve az volt megállapítható, hogy a felperes személyében nem állt fenn olyan ok, amely részére pártfogó ügyvéd kirendelését indokoltta tette volna. Utóbbi körben külön rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a felperes elsőfokú végzettséggel bír, emellett rendelkezésére áll a városi bíróság által az ügyfélfogadási napokon nyújtott jogi segítség, melyet a felperes többször igénybe is vett, továbbá a bíróság a Pp. 7. §-ának (1) és (2) bekezdései alapján az eljárási jogok és kötelezettségek gyakorlása tekintetében a jogi képviselő nélkül eljáró félnek külön segítséget volt köteles nyújtani, mely kötelezettségének a per folyamán eleget is tett. Mindezen körülmények együttes mérlegelése alapján az elsőfokú bíróság a felperes tekintetében a pártfogó ügyvéd kirendelésének feltételeit nem találta megállapíthatónak. A végzéssel szemben a felperes fellebbezése folytán másodfokú bírósággént eljáró Borsod-Abaúj Zemplén Megyei Bíróság a 2.Pkf.21.437/2007/2. szám alatti végzésével (elsőfokú iratok között 175. sorszám alatt) az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. Végzésének indokolásában rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, miszerint a felperes esetében nem indokolt a pártfogó ügyvéd kirendelése, és általános jelleggel a másodfokú bíróság is rögzítette, hogy pártfogó ügyvéd kirendelésére a személyes költségmentesség kedvezményeiben részesített fél is csak akkor tarthat igényt a jogi szabályozás szerint, ha a pártfogó ügyvéd kirendelése az ügy körülményeire tekintettel szükséges.

Az I.. és a IV. rendű alperesek perbeli jogi képviseletét ellátó ügyvéd házastársa a per folyamatban léte alatt bíróként a Miskolci Városi Bíróságon dolgozott büntető ügyszakban. A felperes jelen perben előterjesztett hivatkozása szerint emellett a III. rendű alperes ismerőse is bíróként dolgozott a Miskolci Városi Bíróságon.

A felperes jelen perbeli keresetében az alperest 300 000 Ft tőke és annak 2009. október hó 8. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni eredetileg nem vagyoni kártérítés jogcímén, utóbb (37. sorszám alatti felperesi beadvány) a Pp. 2. §-ának (1) és (3) bekezdéseiben nyugvó jogcímén. A kártérítési kereset mellett a perben eredetileg a kereset kiterjedt a felperes személyiségi jogai megsértésének megállapítására, utóbb (37. sorszám alatti felperesi beadvány) azonban a felperes keresetét leszállította, és kinyilvánítva, hogy „nem kérem külön megállapítását a személyiségi jogsértésnek”; a keresetét tartalmilag kizárólag az alperes kártérítés megfizetése iránt előterjesztett kereseti kérelem erejéig tartotta fenn.

A felperes a keresete alapjául arra hivatkozott, hogy a Miskolci Városi Bíróság előtt 29.P.25.576/2000. szám alatt folyamatban volt perben eljáró bíróság megsértette az eljárás tisztességes lefolytatásához való jogot, a felperesnek a tisztességes eljáráshoz való jogát (ezen belül megsértette a pártatlan eljáráshoz való jogot), mely jogsértés közvetetten, és egyben a felperes emberi méltóságának és egészséghez fűződő jogainak

sérelmét is eredményezte. A jogsértés ténybeli alapjaként pedig a jelen perben a felperes arra hivatkozott, hogy az eljárás elsőfokú bírósága egyrészt a 157-I. szám alatti végzését a részére pusztán 2006. november hó 15. napján kézbesítette, melyhez képest a végzésben eszközölt felhívás teljesítésére pusztán egy nap állt rendelkezésére. Másodsorban ez előzményi perben az elsőfokú bíróság a 160-I. sorszám alatti végzésével (melyet utóbb a másodfokú bíróság helyben hagyott) a felperes pártfogó ügyvéd kirendelése iránti kérelmét elutasította, harmadsorban a folyamatban volt per I. és IV. rendű alperesek ügyvédjének házastársa a per folyamán bíróként a Miskolci Városi Bíróságon dolgozott. Ez utóbbi hivatkozását utóbb azzal egészítette ki, hogy a per egyik alperesének ismerőse is a városi bíróságon dolgozott bíróként.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a 38. sorszám alatt meghozott ítéletében a felperes keresetét elutasította, és kötelezte őt, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 36 000 Ft le nem rótt illetéket.

Határozatának indokolása szerint a felperes kártérítés iránti keresetét elsődlegesen a Pp. 2. §-ának (1) és (3) bekezdései jogcímén bírálta el.

A Pp. 2. §-ának 2000. január hó 1. napjától hatályos (1) bekezdése alapján a bíróságnak az a feladata, hogy - összhangban az 1. §-ban foglaltakkal - a feleknek a jogviták elbírálásához, a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jogát érvényesítse.

A Pp. 2. §-ának 2003. július hó 1. napjától hatályos (3) bekezdése alapján az (1) bekezdésben foglaltak teljesítésének elmulasztása esetén a fél - az alapvető jogait ért sérelemre hivatkozással - méltányos elégtételt biztosító kártérítésre tarthat igényt, feltéve, hogy a sérelem a jogorvoslati eljárásban nem orvosolható. Az 1999. évi CX. törvény 165. §-ának (1) bekezdése alapján ez a adott rendelkezés csak a hatálybalépése után indult ügyekre alkalmazható. Az adott kártérítési felelősségi tényállást a bírói gyakorlat az előbb idézett jogszabályi rendelkezéssel összhangban következetesen kizárólag a 2003. július 1. napját követően indult ügyekben tekinti alkalmazhatónak.

A felperesi követelés alapjául szolgáló per 2000. november hó 29. napján indult, míg az ahhoz utóbb egyesített P.20.428/2003. szám alatti per 2003. január hó 31. napján, így azokra alapítottan a Pp. 2. §-ának (3) bekezdése szerinti kártérítési szabály nem alkalmazható, amiért a per tisztességes lefolytatásához fűződő jog sérelmére alapított kártérítési kereset nem alapos.

A jogcímhez kötöttség hiányára figyelemmel az elsőfokú bíróság a felperes kártérítés jogcímén előterjesztett kereseti kérelmét az általa többször utalt nem vagyoni kártérítés jogcímén is elbírálta.

A nem vagyoni kártérítési felelősség konjunktív feltételei a személyiségi jogsértést megvalósító jogellenes károkozó magatartás, a személyiségi jogában sértett félnél

bekövetkező immateriális hátrány (nem vagyoni kár), a jogsértő magatartás és a kár közötti okozati összefüggés és a jogsértő felróhatósága.

A tisztességes eljáráshoz való jog, valamint az emberi méltósághoz való jog személyiségi jogok, melyek felróható megsértése az ahhoz társuló, és vagyoni kompenzálást igénylő immateriális hátrány esetén megalapozzák a nem vagyoni kártérítési felelősséget. A jelenlegi Ptk. hatályba lépése óta töretlen ítélkezési elv alapján azonban a jogalkalmazó szervek (így a bíróságok) felróhatóságát csak a kirívóan súlyos jogalkalmazási és jogértelmezési tévedések alapozzák meg (BDT 2008/1817., BDT 2007/1709., BH 2000/55., BH 1996/311., BH 1994/311.), melynek mércéje elsődlegesen az eljáró jogalkalmazó szerv (adott esetben bíróság) eljárására irányadó eljárásjogi szabályozás, másodlagosan pedig az eljáró jogalkalmazó szervtől (annak alkalmazottjától) az adott helyzetben elvárható gondos eljárás. Minderre figyelemmel általában kívül esik a felróhatóság körén, ha az ügyben megállapított tényállás az alkalmazandó jogszabály többféle értelmezését veti fel, vagy a bizonyítékok többféle értékelését teszi lehetővé. Valamely jogszabály rendelkezésének pusztán a téves értelmezése, vagy ezzel összefüggésben pusztán a bizonyítékok téves értékelése önmagában felróható magatartást nem valósít meg (BDT 2007/1709.). Általában nem lehet kártérítési felelősség alapja a jogszabály alapján megengedett mérlegelés eredményeként meghozott határozat, a mérlegelés miatt csak akkor érvényesíthető kártérítési igény, ha megállapítható, hogy az államigazgatási (jelen perben bírósági) határozat felróható módon, kirívóan okszerűtlen mérlegelés eredménye (BH 1986/417.).

A Miskolci Városi Bíróság előtt folyamatban volt per iratai alapján megállapítható, hogy az eljáró bíróság a 157-I. sorszám alatti végzésével a felperest írásban nyilatkozattételre hívta fel azzal, hogy azt 8 napon belül írásban, de legkésőbb a per következő kitűzött tárgyalásán terjessze elől.

Nincs, és a sérelmezett eljárási cselekmény időpontjában sem volt olyan kötelező eljárásjogi szabály, mely a bíróságnak a nyilatkozattételre felhívó aktusához kötelező határidőt írna elő. Ezzel szemben az adott felhívás írásbeli közlése és kézbesítése is pusztán lehetősége a bíróságnak, de nem kötelezettsége; a bíróság az eljárási szabályok maradéktalan betartásával akár külön írásbeli felhívás nélkül, közvetlenül a tárgyaláson is felhívhatja a felet a szükséges nyilatkozatok megtételére. Emiatt a felperes által sérelmezett eljárási cselekménnyel az eljáró bíróság sem eljárási szabályt, sem az eljárására általában irányadó gondossági követelményt nem sértette meg.

Emellett a Miskolci Városi Bíróság sem a mulasztáshoz kapcsolódó, sem egyéb hátrányos jogkövetkezményt nem alkalmazott a felperessel szemben, a nyilatkozattételre megszabott határidő, illetőleg határnap után a per az elsőfokú bíróság előtt még közel egy évig folyamatban volt, mely alatt a felperesnek szinte korlátlan időkeret állt rendelkezésére a felhívással érintett nyilatkozat előterjesztésére. A bíróság a 176. sorszám alatti végzésével a felhívását utóbb megismételte újabb, és ez esetben 15 napos határidő biztosításával, mely felhívásban foglaltaknak a felperes eleget is tett. Mindebből megállapítható, hogy a felperest az általa sérelmezett eljárási mozzanat miatt az adott eljárásban sem közvetlen, sem közvetett módon nem érte hátrány, az általa sérelmezett mozzanat sem az ügy érdemi

elbírálását, sem a felperes eljárási jogainak gyakorlását nem befolyásolta. Emiatt a nem vagyoni kártérítési felelősség egyetlen feltétele (személyiségi jogot sértő magatartás, felróhatóság, nem vagyoni hátrány) nem állt fenn.

A felperes által sérelmezett bírósági döntés idején hatályban volt Pp. 87. §-ának (1) bekezdése akként rendelkezett, hogy a költségmentesség esetén a bíróság az ügy vitelére a fél kérésére pártfogó ügyvédként a bíróság székhelyén működő ügyvédet vagy ügyvédi irodát rendel ki, feltéve, hogy a kirendelés az ügy körülményeire tekintettel szükséges. A bíróság hivatalból rendel ki pártfogó ügyvédet a jogi képviselővel nem rendelkező, költségmentességben részesült fél számára, ha ügyében a jogi képviselőt kötelező.

Ez a jogszabályi rendelkezés a pártfogó ügyvéd kirendelését a kötelező jogi képviselő esetkörén kívül ahhoz a körülményhez, feltételhez kötötte, hogy az az ügy körülményeire tekintettel szükséges legyen. Ennek a megítélése pedig bírói mérlegelés körébe tartozik, mely mérlegelésnél a kérelem felől határozó bíróságnak részint az ügy jellegét, részint a kérelmező peres fél személyi körülményeit kellett értékelnie és mérlegelnie, és mindezek egybevetése alapján állást foglalni abban a kérdésben, hogy a pártfogó ügyvéd kirendelése az adott ügy és az adott peres fél tekintetében szükséges-e vagy sem, erre figyelemmel annak a jogszabályi feltételek fenn állnak-e vagy sem. Ennek megítélésénél rendelkezésre állt az akkor már több mint 5 éve folyamatban lévő per összes adata, az elsőfokú bíróság pedig a peres iratokból megállapíthatóan a felperesi kérelemről határozó 160-I. sorszám alatti végzésének indokolásában az előzőekben idézett körülményeket részletesen összegezte, értékelte és mérlegelte, majd ezen értékelés és mérlegelés alapján határozott a kérelem elutasításáról. Végzését a másodfokú bíróság gyakorlatilag annak helyes indokai alapján hagyta helyben maga is rögzítve, hogy a pártfogó ügyvéd kirendelése az akkor hatályban volt jogszabályi környezet alapján nem objektív jogosultságként kapcsolódott a személyes költségmentességhez, arra a fél költségmentesség esetén is csak akkor tarthatott igényt, ha az az ügy körülményeire tekintettel a bíróság mérlegelése alapján szükségszerűnek mutatkozott.

Az eljárási bíróságok mérlegelése sem okszerűtlennek, sem valamely jogszabályba ütközőnek nem minősíthető, az adott mérlegelés sem a formális logika, sem a gyakorlati tapasztalatok szabályait kirívóan és nyilvánvalóan nem sértette, melyre figyelemmel az annak alapján meghozott érdemi döntés tekintetében a bíróságok oldalán felróhatóság nem állapítható meg. A vonatkozó eljárásjogi rendelkezéseknek maradéktalanul megfelelő bírói eljárás pedig a tisztességes eljáráshoz való jog - és ezen keresztül közvetetten bármely további személyiségi jog - sérelmének megállapíthatóságát is kizárta tette.

A bírák és a bíróságok kizárásának, egyben kizártságának szabályait a Pp. 13-21. §-ai szabályozzák. Azok a felperes által hivatkozott körülményeket nem minősítették - mint ahogyan jelenleg sem minősítik - akár az ügyben eljáró bíró, akár az ügyben eljáró bíróság tekintetében objektív kizárási oknak. A vonatkozó körülmények legfeljebb a Pp. 13. §-a (1) bekezdésének e) pontjában körülírt szubjektív kizárási okra adhatnak alapot, amennyiben az adott ügyben eljáró konkrét bírótól a vonatkozó körülmények miatt az ügy tárgyilagos megítélése nem várható (elfogultság). Utóbbi esetben a bíró a Pp. 16. §-ának (2)

bekezdése alapján a személyével szemben fennálló kizárási okot maga köteles haladéktalanul bejelenteni, ám ilyenre az adott perben nem került sor.

A felperes által sérelmezett körülmények ezért sem az eljáró bíró, sem az eljáró bíróság tekintetében kizárási okot nem alapoztak meg, így mind az eljáró bíróságnak, mind az eljáró bírónak a saját személyében a Pp-nek a hatáskörre és illetékességre vonatkozó szabályai, valamint a Bszi. szabályai alapján nem egyszerűen lehetősége, de kötelessége is volt az eljárás. Minderre figyelemmel sem a vonatkozó eljárásjogi szabályozás, sem pedig az elvárható gondosság követelményének megsértése nem állapítható meg, mely az alperes oldalán a felróhatóság hiányát eredményezi, és kizárta teszi a tisztességes eljáráshoz való jog (és ezen belül a felperes által hivatkozott pártatlan elbíráláshoz való jog) sérelmének megállapíthatóságát is.

A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes kártérítés iránti keresete a nem vagyoni kártérítés általános jogcímén sem alapos, ezért azt elutasította.

A felperes 2014. március 11. napjára kitűzött tárgyalás elhalasztása iránti kérelmét elutasította, mert annak a Pp. 151. §-ának (1) bekezdésében meghatározott feltételei nem álltak fenn. Ugyancsak elutasította a tárgyalás felfüggesztése iránti kérelmét, mert az annak alapjául hivatkozott és a perben ismételt előterjesztett költségmentesség engedélyezése iránti kérelem a tárgyalás berekesztése előtt elbírálásra került, s annak jogerőre emelkedése nem képezi olyan előzetes kérdését a per eldöntésének, mely a Pp. 152. §-a alapján a tárgyalás felfüggesztésére alapot adna. A Pp. 3. §-ának (4) bekezdése alapján mellőzte a felperes által előterjesztett orvosszakértő kirendelése iránti indítvány teljesítését, mert a kereset jogalapbeli hiányossága folytán az egészségügyi hátrányok bizonyítása a per érdemi elbírálása szempontjából szükségtelen. A felperes nem jelölt meg, és nem is hivatkozott olyan konkrét egészségügyi hátrányra, amelynek bizonyítása orvosszakértői vélemény beszerzését tette volna szükségessé.

Az alperes költségigényt nem igazolt, ezért az elsőfokú bíróság mellőzte a pereszes felperes marasztalását az alperes perköltségében, azonban őt kötelezte a le nem rótt kereseti illeték állam részére történő megfizetésére. Az illeték mértékének meghatározásánál arra volt figyelemmel, hogy a felperes eredetileg a személyiségi jogsértés megállapítását is kérte, valamint az alperes 300.000.Ft összegű nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezését kérte, mely miatt az illeték 36 000 Ft volt (EBH 1999/94., BH 2001/367.).

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak részbeni megváltoztatását és az alperes 190 000 Ft kártérítés megfizetésére kötelezését, valamint az illetékfizetési kötelezettsége mellőzését illetve csökkentését kérte, vagylagosan pedig az ítélet hatályon kívül helyezését kérte az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára való utasítása mellett. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 3. §-ának (3) bekezdését, a 206. §-ának (1) bekezdését és a 221. §-ának (1) bekezdését. Nem vagyoni kártérítésként kéri elbírálni a per tisztességes lefolytatásához való jogának megsértését. Nem volt a keresete része, hogy az I. és a IV. rendű alperesek feleségének bírói pozíciója miatt kártérítést kért, ahogy a

kizárási okra sem hivatkozott. Megismételte, hogy nem kapott megfelelő időt az előzményi perben a hiánypótlás teljesítésére, s változatlanul sérelmezte a pártfogó ügyvéd kirendelése iránti kérelme elutasítását (amely kérelem teljesítése esetén kevesebb költséget kellett volna fizetni az alperes személyének helytelen megjelölése miatt), a tárgyalás elhalasztása iránti kérelmeinek figyelmen kívül hagyását, továbbá ismételten hivatkozott a gondosság követelményének megsértésére, valamint a FIT-H-PJ-2008-1002. számon közzétett határozatra. Költségigényt terjesztett elő összesen 1630 Ft összegben.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását kérte annak indokai alapján.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és azt alaptalannak találta a következők szerint:

Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, amiből az irányadó jogszabályok alkalmazásával megalapozott következtetésre jutott. Annak indokaival is egyetértett az ítélet tábla anélkül, hogy azokat megismételné, ezért csak a fellebbezés szükségeltette alábbi kiegészítéseket teszi:

A felperes a 23. sorszám alatti beadványában hivatkozott arra, hogy az I. és a IV. rendű alperesek ügyvédjének a felesége bíróként dolgozik a bíróságon, ami miatt sérült a pártatlan eljáráshoz való joga. Ezt a 37. sorszám alatt kiegészítette azzal, hogy az előzményi perben **dr. Cs. A.** ismerőse is bíróként dolgozott a Miskolci Városi Bíróságon. Ezen hivatkozások alapján megfelelően járt el az elsőfokú bíróság, amikor ezekre is figyelemmel volt a kereset érdemi elbírálása során. Ennek részét képezte az abban a kérdésben való állásfoglalás, hogy a felperes által hivatkozott hozzátartozói, illetve ismerősi kapcsolat miatt kizárt bíró/bíróság járt-e el az ügyben, megsértve ezzel a felperes tisztességes (s ezen belül a pártatlan) eljáráshoz való jogát, avagy se.

Az elsőfokú bíróság a tájékoztatási kötelezettségének több alkalommal is eleget tett (2., 6., 26.sorszámok alatt), az megfelelt a Polgári perrendtartás tájékoztatási kötelezettségre vonatkozó szabályainak alkalmazásával kapcsolatos egyes kérdésekről címmel kiadott 1/2009. (VI. 24.) PK véleményben foglaltaknak, különösen annak 3. és 4. pontjában írtaknak. Ezek szerint a tájékoztatást a bíróságnak a fél részére az eljárás olyan szakaszában kell megadnia, amikor a bizonyítandó tények már ismertek és megállapítható, hogy a fél nincs kellőképpen tisztában bizonyítási kötelezettsége tartalmával. A tájékoztatásnak folyamatosan igazodnia kell a felek per során változó nyilatkozataihoz, követnie kell az esetleges keresetváltoztatásokat, kereset kiterjesztéseket. A tájékoztatásnak az adott tényállításokra vonatkozóan egyediesítettnek és teljeskörűnek, valamennyi elbírálásra kerülő kérelemre kiterjedőnek kell lennie. A tájékoztatási kötelezettség nem teljesíthető csupán a Pp. 3. §-ának (3) bekezdésére és 164. §-ának (1) bekezdésére utaló általános tájékoztatással.

A felperes ehhez képest nem is jelölt meg semmi olyan konkrét hátrányt, ami őt az állítása szerint nem megfelelő tájékoztatás miatt érte.

A felperes állításával ellentétben nem valósult meg a „megalapozatlan következtetések levonása miatt” a Pp. 206. §-ának (1) bekezdésében írtak sérelme, ahogy a Pp. 221. §-a (1) bekezdésének sérelme sem; ez utóbbira a felperes csupán általánosságban hivatkozott. Nem sértett eljárási szabályt az elsőfokú bíróság akkor, amikor a felperes kérelme ellenére nem halasztotta el a tárgyalást, ennek ugyanis a jogszabályi feltétele nem volt adott.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság alapvetően az alperesi magatartás jogellenességének hiányában utasította el a keresetet, annak nincs jelentősége, hogy a felperes oldalán bekövetkezett-e bármilyen - általa sem konkretizált - egészségügyi hátrány, ugyanis a jogellenesség, mint a kártérítési felelősség egyik konjunktív feltételének hiánya eleve szükségtelenné teszi a további feltételek meglétének vizsgálatát.

A további fellebbezési hivatkozással összefüggésben az ítélet tábla visszautal az első fokú ítélet indoklására, mert a felperes pusztán megismételte a korábbi hivatkozásait, s azokra az elsőfokú bíróság az ügydöntő határozatában kielégítő választ adott.

A leírtak miatt az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokainál fogva a Pp. 253. §-ának (2) és 254. §-ának (3) bekezdései alapján, s csupán a fellebbezés által szükségessé tett kiegészítéssel hagyta helyben, mivel annak hatályon kívül helyezésére a fellebbezéssel szemben nem volt ok, illetőleg maga a fellebbezés sem tartalmazott.

Az alperes költségigényt nem terjesztett elő, ezért ennek kérdésében határozni nem kellett. A le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a pereszes felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. §-ának (3) bekezdése értelmében irányadó, a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése és 14. §-a alapján köteles az államnak külön felhívásra megtéríteni. A felperest képviselő pártfogó ügyvéd díjának viseléséről az ítélet tábla a felperes pereszesességére tekintettel rendelkezett a Pp. 87. §-ának (2) bekezdése szerint, azt az állam viseli a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény 11/A. §-ának (2) bekezdése értelmében.

Debrecen, 2015. január hó 7. napján

dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta sk. a tanács elnöke, dr. Bakó Pál sk. előadó bíró, dr. Pribula László sk. bíró

A kiadvány hitelül:

tisztviselő